

VÁMPÍRKALÓZOK 2.

A RETTEGÉS ÁRJA

JUSTIN SOMPER

JUSTIN SOMPER

Vampirete

Vámpírkalózok 2.

A RETTEGÉS ÁRJA

Könyvmolyképző Kiadó, 2012

„A kalózkodás és a vámpírok izgalmas elegye...

Bravó! ”

(Darren Shan)

*Anyunak, Thelma Sompernek,
aki mindig a jó olvasnivalót keresi.
Remélem, ez a könyv megüti a mércét!*

Szeretettel és köszönettel a támogatásodért.

ELŐSZÓ

Éjszakai hullámtovas

Napnyugta. Elhagyott tengerből. A hullámok éhesen nyúlnak a homokba, amely fehérből mézarany, majd tüzes borostyánszínre vált, ahogy a napfény egyre gyengül, s az égitest apránként a tintafekete vízbe merül. A mohó hullámok hamarosan elnyelik a fénygömböt.

A világ: árnyék hátán árnyék. Emberi szem számára kivehetetlen a föld és a víz, vagy az ég és a víz határa. Az óceán kitartó rohama és hánykolódása sem emberi szemnek való. Mert ez a sötétség nem a városok és falvak fénytelenége. Ez *igazi* sötétség – mélységes, erőteljes, fekete bársony.

Hová lett a hold? Mintha úgy döntött volna, hogy ma nem kel fel, vonakodik szemtanúja lenni a közelgő órák eseményeinek. Hol vannak a csillagok? Mintha csendes távolságtartással viseltetnének ma éjjel. Sem hold, sem csillagok. Egy ilyen éjszakán megbocsátható, ha az

ember azt hiszi, itt a világvége. És valaki számára talán így is lesz.

Mert a sötét hullámok titkot őriznek. Egy ember – vagy legalábbis *emberféle* – közeledik egy szörfdeszkán. Nem kedvtelésből szörfözik. A fekete hullámok amilyen magasak, olyan szilajak, a hullámlovas erejének és kitartásának határait feszegetik. A hullámhegyek dacára sem veszíti el az egyensúlyát, még így sem, hogy nincs fény, ami vezetné. Izmos teste csavarodik, fordul, a deszkához tapad. A gúnyolódó hullámok tiszteletét próbálja kivívni. És ő aztán kitartó.

Végül a hullámok mintha kimerülnének, és a szörföző elszántságát azzal jutalmazták, hogy a sekélyesbe sodorják. Ő mégis gyorsan halad, a késélű szörfdeszka szinte alig érinti az opálos vízfelszínt.

Leugrik a deszkáról, homokos talajra lép. A hullámok még utoljára, incselkedve a deszka után kapnak, de a férfi a tajtékba nyúl, és kiragadja a szorításukból. A hóna alá csapott deszkával elindul a száraz homokon.

Egy pillanatra sem áll meg, nem számít, hogy milyen nehéz a deszka. Vagy hogy milyen jeges az éjszakai levegő. És furcsa mód a víz mélyéről jött, ám a bőre és a haja máris száraz. A ruhája is csontszáraz. Nem szörfruhát visel, hanem hétköznapi holmikat – nadrágot és inget. Az ing ujjait vállból letépték, hogy szabadabb mozgást engedjenek a karjának. Mezítláb van.

A szikla tövéhez lép, nekitámasztja a deszkát a kőfalnak, majd maga mögött hagyva elindul felfelé. Először egy ösvényt követ, de ahogy magasabbra hág, kézzel húzza fel magát, és a lábát is ugyanilyen ügyesen használja. Most kevésbé látszik embernek, inkább valamiféle

vadállatnak. Valójában van benne egy kicsi mindkettőből. És még másból is.

Eléri a szirtfal tetejét, és egy pillanatra megáll. Elégedetten néz vissza a sziklafalra, amelyet megmászott, kipillant a homokos parton túl a hullámzó tengerre, ahonnan érkezett. Emberi szem nem látja a föld és a víz határát. De az ő tekintete magába szívja mindet. Az ő szeme könnyedén boldogul a sötétséggel.

Nem vesztegeti az idejét arra, hogy vállon veregesse magát, inkább sarkon fordul. Egy magas kerítést talál, de a számos akadály után, amelyeken átkelt, ez semmi. A túloldalon talpa lágy fűre ér. Előretekint, messze előre, a távoli házra, amelynek ablakai a késői óra ellenére is világítanak. Szinte lángol a ház a sok fénytől. Vilámlásszerű fájdalom nyilall tőle a szemébe, de elnyomja, és továbbmegy.

Hosszú lépteivel gyorsan halad. Egy mező mellett halad, amelyen lovak futnak. Egy percre megáll, és figyel az állatokat. A lovak nem látják, de érzik a jelenlétét, és egy pillanatra mozdulatlaná dermednek. Megrémülnek az idegentől. De ma éjjel nem kell félniük. A férfi továbbindul.

Hatalmas úszómedence kerül az útjába, ő pedig nem tudja megállni, hogy ne ugorjon bele és ússzon egy hosszt. Kimászik, és a ruhája továbbra is csontszáraz.

Bozótos fák állják útját: egy gyümölcsös. Miközben átvág rajta, súrol egy-egy ágat, és érett gyümölcs hullik a földre. Erős lába óvatlanul zúzza össze a barackot és a gránátalmát.

A gyümölcsös után újabb gyepszőnyeg következik, ez még lágyabb, mint az előző. A férfi menet közben

ledörzsöli a gyümölcsök maradványait a talpáról. Már majdnem odaér a házhoz. Már csak egy rózsakert van közöttük – összefonódó száruk, hegyes tuskék, dús bársonyvirágok dzsungele. A virágok között pedig egy nő. Tudta, hogy ott lesz. Most mozdulatlanul állva figyeli a látványt.

Középkorú asszony, gömbölyded alakja könnyű életről árulkodik. Rózsaszínű selyemkimonót visel, egyik karján kosár lóg, dundi ujjai között metszőollót tart. A fejére egy kis bányászlámpa van erősítve. Kifejezetten nevetségesen mutat, de ő boldogan mosolyog magában, miközben lecsippenti a rózsákat, megszagolja a virágot, és gyengéden a kosárba helyezi a szálakat.

Egy ideig nem figyel fel a férfira. Aztán a leskelődő lába, félig-meddig szándékosan, egy lehullott gallyra tapos.

– Mi volt ez? Ki van ott?

A nő megpördül, a lámpája fénye szentjánosbogárként cikázik.

Még mindig nem látja. Egy pillanat múlva visszatér kedves munkájához, és magában dudorászik. Akár egy ostoba dongó. A férfi úgy dönt, most mulat egy kicsit, és újabb gallyra tapos. Hatásos. A nő ugrik egyet – már amennyire jó húsban lévő teste engedi.

A férfi kilép a sötétségből, egyenesen egy fénytócsába.

A nő most már látja. Felpillant, hogy végigmérje a hatalmas termetet. El kell ismerni, hogy nem olyan rémült, mint arra számított volna. Inkább harag berzengeti.

– Kicsoda maga? – kérdezi. – Mit keres itt?

A férfi rámered.

– Kicsoda maga? – kérdi újra a nő.

– *Te ki vagy?* – kérdezi a férfi.

– Loretta Busby, ki más. Ez pedig az én rózsakertem. Magának pedig semmi keresnivalója itt.

A férfi feléje lép, és mosolyog, majd a nő kosarába nyúl, és kivesz egy szál rózsát. Az orrához emeli. Émelyítő az illata, szörnyen édes. Fél kézzel összemorzsolja a virágot, és elhajítja.

– Hogy merészeli, maga vadállat! – kiabál az asszony.

– Tudja, ki vagyok én? Tudja, kicsoda a férjem?

– Busby – feleli amaz. Azt hiszi ez a nő, hogy hülye? Hát nem hülye.

– Úgy van – mondja a nő. – Lachlan Busby, a Félhold-öböl Közösségi Pénzintézet igazgatója, az Északkeleti Kereskedelmi Tanács elnöke, a Félhold-öböl Egyházmegye presbitere, és több mérföldes körzetben a leg-hatalmasabb ember. – Meredten néz a férfira, lámpája fénye a szemébe hatol. – Rossz kertbe sétált be, maga félnótás.

A férfi most már sértődött. Megbántotta és felidegesítette ez a nő. A fény bántja a szemét, a rózsailleslet sűrű és szirupos. Lenéz az asszonyra, aki egyfolytában csahol rá, akár egy idegesítő kölyökkutya. Végül nem bírja tovább.

Kinyújtja izmos karját, és felemeli az asszonyt, hogy az arcuk egy vonalban legyen. A nő megrémül, lába a levegőben kalimpál, mintha azt hinné, elfuthat. Eddig felháborodottan nézett a férfira, de most először rendesen látja a szemét. Vagy inkább a szeme helyén tátongó lyukakat. Mert a szempár pusztá tűz – köpködő lángok mély ürege. Nem esik több szó, mert a nőnek elmegy a hangja. A lába felhagy a hasztalan mozgással. A lámpa

fénye lejjebb siklik a férfi arcán, és az utolsó, amit lát, a fogsora. Két tórszerű aranyfog közelít felé.

Jó a vére – talán kissé tiszta is az ő ízlésének. Mélyen, gyorsan kortyol, hamar végez vele. Aztán lefekteti az asszonyt a rózsakert közepére. Hirtelen támadt szélroham tépi le a gyengébb szirmokat a virágokról, konfettiként keringenek a nő teste fölött, majd lebegve hullnak le a hullára.

A férfi elvégezte a feladatát. Elsétál, vissza a gondosan ápolt gyepen át, el a medence és a legelő mellett, ki a sötét sziklaperemre. A Hold, akárha őt üdvözlőné, félretolja a sötét felhőket. Ezüst fény ömlik a férfi hatalmas testére. Elmosolyodik. Ahogy a friss vér lüktet benne, mintha újjászületne. Aztán egy üvöltéssel ellendül, és leugrik a szikláról, bukfencezik a lágy, éjszakai levegőben.

Óriási adrenalinroham önti el. *Ez* aztán a szabadság, gondolja. Rejtély, hogyan bírta olyan sokáig a fedélzeten. Hogyan tudta elviselni a kapitányt a szabályaival és törvényeivel együtt... Ebből ugyan *én* nem kérek, gondolja, amikor a talpa dobbanva talajt ér. Sidoriónak nem kellene szabályok. Mostantól magam járom a világot. Előttem nincsenek határok.

Magasan felette, szeretett rózsakertjében Loretta Busby lámpácskája felvillan, majd kialszik. Az elem ugyanolyan élettelen, akár a földön heverő asszony.

1. FEJEZET

A Három Haramia

Szablyás Cate a *Diablo* fedélzetét róttá, szemügyre véve az elit kalózok támadóerejét. A támadás egy órán belül volt várható, és a fedélzet minden négyzetméterét megtöltötték az általa kiválasztott kalózok, akik az előttük álló kihívásra készültek testben és lélekben. Cate lassan a fedélzet közepére sétált, és figyelte, ahogy edzenek, miközben gondolatban az embereknek és a csapatoknak mondandókat gyűjtögette. Még mindig furcsa, bár izgalmas volt első tisztként gondolnia magára. Sok minden megváltozott a *Diablón* az elmúlt hónapokban. Cheng Li leszerelt – ráadásul egy oktatói megbízás kedvéért! –, így üresen maradt az első tiszti pozíció, amelyet Cate egy kis nógatás után elfogadott. Molucco Wrathe kapitány jókedve a régi volt, amint Cheng Li távozott. A nő mindig szálka volt a szemében. Sokkal boldogabbnak tűnt, hogy Cate lett a jobbkeze. Lehet, hogy nem

mindig értettek egyet a taktikát illetően, de barátságos tisztelet alakult ki közöttük, és a támadástervezésben a férfi általában hagyta, hogy Cate-é legyen az utolsó szó. Ám az összes változás közül Cate számára a legfontosabb a Tempest ikrek érkezése volt.

Tragikus sors jutott nekik. Előbb Connor bukkant fel, majd egy hét múlva az ikertestvére, Grace. Apjuk halálát követően a család vénséges vén kishajójával elmenekültek szülővárosukból, a Félhold-öbölből. S mintha még nem érte volna őket elég szerencsétlenség, rettenetes viharba kerültek. Kis híján vízbe fúltak, de a sors végül megkegyelmezett nekik, habár egy időre elválasztotta őket.

Connor a létezése minden porcikájával belevetette magát a *Diablo* életébe. Cate látta őt most is, a fedélzet végében, ahogy két legjobb cimborájával – Bartholomew „Bart” Pearce-szel és Jez Stukeley-val – gyakorol. Sietve elindult feléjük. Bart és Jez már több éve volt tagja a legénységnek, és ők voltak a legnépszerűbbek a fedélzeten. Mindketten a húszas éveik elejét taposták, de még tizenévesen álltak be a csapatba. Bart kamaszként is az egyik legerősebb volt a fedélzetén. Cate irányítása alatt kitűnő kardforgató lett, és az izmai is sokat fejlődtek. Jez alacsonyabb és karcsúbb volt nála, de igazság szerint ügyesebben bánt a fegyverrel. Míg Bart gyakran vezette a támadásokat, Jez – ahogy Cate is – nagyon pontos vívó volt, aki a könnyű vívókarddal akár a csata állását is meg tudta változtatni.

És ott volt Connor Tempest, aki még mindig csak tizenéves volt. Alig három hónapja volt a fedélzeten, és előzőleg nem kapott kiképzést. Cate avatta be a

kardforgatás tudományába, és boldogan látta a fiú természetes adottságát és eltökéltségét. Most, ahogy Cate a mozdulataikat tökéletesítő három ifjú kalózt vizsgál-gatta, kevés különbséget látott közöttük tehetség terén. Különösen annak örült, hogy Jez a szárnyai alá vette Connort. Remélhetőleg a fiú zseniális fegyverkezése nem pereg le a fiatal tanítványról.

– És hogy van a Három Haramia ezen a szép napon?
– kérdezte Cate mosolyogva. Ő találta ki a becenevüket, aztán rajtuk ragadt. A három kalóz elválaszthatatlan volt. Mindegyikük felelősséget vállalt a bajtársaiért – harcban és békeidőben is.

A három fiú felnézett a fegyveréről, és mosolyogva tisztelegtek az első tisztnek.

– Remekül, köszönjük, asszonyom – felelte Bart vigyorogva. Folyamatosan flörtölt Cate-tel, amit az első tiszt titokban élvezett, de nem bátoríthatta a fiút, amikor épp harcra készültek.

– Pihenj, fiúk! – mondta, és közelebb lépett. Ugyan engedélyt adott, hogy lazítsanak, a parancsszó a feljebbvalóságát is jelezte.

Bart értette a célzást.

– Mondj valamit a hajóról, amit üldözünk! – kérte.

– Teherhajó – felelte Cate. – Egész délelőtt követtük. Wrathe kapitány tegnap kapott egy fülest az egyik legmegbízhatóbb forrásunktól. A hajó teli van rakomány-nal, és nem védik túlzottan. Ami még jobb, hogy a mi területünkön jár.

– Akkor könnyű győzelem lesz – szólt Jez Stukeley.

– Ilyet sose feltételezz! – így Cate. – Az esélyek kedveznek, de nem szabad elbízunk magunkat.

– Nem, uram! – felelte Jez.

– Nem *uram?* – visszhangozta Bart. Conorról összevgyorogtak társuk nyelvbötlésán.

Jez elvörösödve megrántotta a vállát.

– Elnézést, *asszonyom!* Nem tudom, mi...

– *Szinte* semmi baj – mondta Cate. Mulattatta a dolog, de nem akarta kimutatni. Connorra pillantott. – És hogy érzi magát az ifjú Mr. Tempest ma?

Connor a szemébe nézett.

– Harcra készen!

– Pompás. Hogy van Grace?

Connor vállat vont.

– Szerintem jól. Reggeli óta nem láttam. Azt hiszem, már korán reggel fegyvert tisztított.

– A saját vívőleckéivel is jól halad – jegyezte meg Cate. Látta, hogy Connor azonnal megfeszül, mint mindig, ha Grace és a kardok kérdése felmerült. Biztosan nem azért aggódott, hogy a lány riválisa lehet. Grace ügyesnek bizonyult – és volt benne valami természet adta érzék a támadásra –, de korántsem volt olyan elszánt a kardforgatás gyakorlásában, mint Connor. Kár, gondolta Cate. Miért mindig a fiúké a dicsőség? Később majd vált pár szót Grace-szel, és rábírja, hogy vegye komolyabban a dolgot. Talán egy kis személyi edzés valamelyik lánnyal, esetleg Johnnával, majd megteszi a hatását.

– Nem akarod még csatasorba állítani, ugye? – kérdezte Connor.

– Nem – felelte Cate a fejét rázva. – Nem, még nem áll készen. – Látta, hogy Connor azonnal megnyugszik. Most már értette. A fiú egyszerűen csak jó testvér,

túlságosan félti a hűgát. Nem szeret belegendolni, hogy Grace veszélybe kerül. De egy kalózhajón nem lehet senki potyautas, és Grace egyébként is tanújelét adta már annak, hogy feltalálja magát szorult helyzetekben. Végül is egy hajórakomány vámpír „mentette” meg, vagy inkább *vámpírkalóz*, és túlélte. Grace a legénység unszolása ellenére nagyon keveset mesélt arról, hogy mit élt át a hajón. Csak Connorban bízott meg, és noha a fiú kitartóan őrizte hűga titkait, elejtett pár szót arról, hogy a lány tényleg szörnyű helyzetbe került. Érthető volt, hogy Connor meg akarta őt óvni a további rémségektől.

– Nem kell aggódnod érte – mondta Cate Connornak.

– Kemény az a lány, akár a bőr a kardom markolatán.

Connor halványan elmosolyodott.

– Ő a kishűgom, Cate. Már csak ő van nekem az egész világon.

– Nem úgy van az, öregem – szölt Bart a vállára téve a kezét. – És velünk mi lesz?

– Ja – tette hozzá Jez, oldalba bökve Connort. – Mi lesz a Három Haramiával?

– Egy mindenkiért, mindenki egyért! – rikkantotta Bart.

– Nagyon eredeti – sóhajtotta Cate.

A bohóckodás mindenesetre megtette a hatását. Connor újra mosolygott.

– Jól van, fiúk – mondta Cate. – Megyek, felkészítem a hajót a támadásra.

– Igenis, *uram!* – szalutált Bart.

Cate próbált rosszallóan ránézni, de a nevetést nem tudta visszatartani.

– Elég a szemtelenségből, Mr. Pearce. Még egy ri-
poszt, és a klotyót takarítja ma este, míg mi Kettle Ma-
mánál szórakozunk. – Sarkon fordult, és elsétált, mie-
lőtt újabb nevetés tört volna ki belőle.

– Jaj, imádom, amikor ilyen kis felsőbbrendű – szólt
Bart a cimboráinak.

Connor a szemét forgatta.

– Gyere, Connor! – mondta Jez. – Hagyjuk magára
Mr. Pearce-t szerelmetes ábrándjaival, mi meg gyako-
roljunk pár komolyabb szúrást!

– Helyes – egyezett bele Connor.

Miután a délelőttjét kardok fényesítésével töltötte,
Grace nem bánt volna egy kis tisztálkodást maga sem.
Ledörgölte a kezét és a karját, de hiába szabadult meg
a mocsok nagyjától, az olaj és az acél szagát nem tud-
ta elűzni. Na jó, akkor hagyja, majd elmúlik. Elkészönt
a társaitól, és a kabinjába indult egy jól megérdemelt
pihenőre. Miközben a folyosón haladt, hallotta, hogy a
fedélzeten a kalózok a támadásra készülődnek. Connor
is köztük van. Nyugtalanság öntötte el. Három hónap
telt el, és még mindig furcsa volt kalózként gondolnia az
ikertestvérére.

Néha elcsodálkozott a dolgok alakulásán. Az apjuk
halála után semmijük nem maradt a Félhold-öbölben,
így a régi hajójuk, a *Lousiana Lady* fedélzetén nekivág-
tak az óceánnak, nem is tudva, hová mennek. Mindös-
sze azt tudták biztosan, hogy bármi lesz a vége, annál,
amit maguk mögött hagynak, csakis jobb lehet.

Egyikük sem képzelte volna, mi vár rájuk, gondolta Grace, miközben belökte a kis kabin ajtaját. A fivérét kiementette ez a kalózhajó. Ami őt illeti, ő a vámpírkalózok hajójára került – akiket csak a furcsa tengerésznótából ismert, amit az apjuk énekelt nekik.

*A vámpírkalózokról énekelek
Igaz és régi történetet.
Egy régi hajót idéz a dal,
Félelmetes legénységet.
Egy régi hajót idéz a dal,
Mely hasítja a kék tengert,
Mely kísérti a kék tengert.*

Nagyon sokszor hallotta a dalt, mégsem hitte volna soha, hogy a hajó létezik. De létezett! És ő a fedélzetén találta magát, szemtől szemben – vagy inkább szemtől álarcban – a rejtélyes kapitánnyal.

*Azt mondják, a kapitány kendőt visel,
Hogy el ne szörnyedj rajta,
Mert holtsápadt a bőre,
Élettelen a szeme
És pengeéles a foga.
Ó jaj, a kapitány kendőt visel,
És szeme minden fénynek kútja.*

A kapitány nem kendőt viselt, hanem inkább álarcot. Ez csak egy dolog volt, amiben a valóság különbözött a tengerésznóta soraitól. A hajó épp olyan rejtélyes

volt, ahogy azt várta. De biztosan nem volt teli színtiszta iszonyattal, amire mindenki számított.

„Nem volt *borzalmas*?” – kérdezte egyik-másik kalóz mindennap. „Nem ez volt a *legszörnyűbb*, amit valaha átéltél?” – ez volt a másik gyakori kérdés. És hogy: „Milyenek voltak azok a *démonok*?”

A kérdések kereszttüzeiben Grace úgy döntött, a legmegfelelőbb taktika, ha azt mondja: „Ha nem bánjátok, inkább nem beszélnek róla.” Ez általában megtette a hatását. Szegény Grace, gondolták. Persze hogy nem akarja felidézni annak a borzalmas helynek az emlékét.

Ez sokkal egyszerűbb volt, mint megpróbálni meggyőzni őket, hogy valójában jól bántak vele a hajón. Az álarcos kapitány jóindulatú teremtménynek bizonyult, aki Grace érdekeit tartotta szem előtt. És bár a vámpírkalózok – természetesen – vért isznak, ellenőrzött körülmények között teszik, heti egy Lakoma alkalmával. És a vért donoroktól kapják, akikkel az ajándékukért cserébe jól bánnak. Erről mesélt Connornak, de még neki is nehezebbre esett megérteni, hogy Grace hogyan fogadhatta el mindezt. A vérivás pusztá gondolata – azaz az „osztózás”, ahogy a vámpírok nevezték – iszonyattal töltötte el. Grace elmosolyodott. Connor bármilyen kemény legénynek tűnt a kalóztársai szemében, a vér gondolatától is hányingere támadt. Jó volt, hogy Grace találta magát a vámpírok hajóján, és Connor a kalózhajón – és nem fordítva!

Bármilyen furcsán hangzik, Grace jó barátokat szerzett a vámpírkalózok hajóján. Még a ruhát, amit viselt, azt is Darcy Flotsamtól kapta, a nappal orrszobor, éjjel – a saját szavaival – „mókamester” lánytól.

Grace leült a keskeny priccse, és elhúzta a kajütablak függönyét. Odakint káprázatosan kékllett az óceán. Lorcan Furey-t juttatta eszébe – ami sokszor előfordult. Ő vigyázott rá a vámpírhajón, és amikor a kalózok megérkeztek, ő még utoljára megvédte. Grace sietősebben hagyta el a hajót, mint szerette volna. Még el sem búcsúzatott Lorcantól tisztességgel. Miután Connor megérkezett, a fiúnak nyoma veszett. Micsoda meglepetés volt a testvére érkezése!

Lorcannek természetesen be kellett mennie a napfényről. De amikor Grace a kabinjába ment, hogy elköszönjön, nem találta ott. Megkérte Connort, hogy várjanak, míg átkutatja utána a hajót, de nem találta. Még a vámpírkalózok kapitánya sem tudta megmondani, hol lehet Lorcan. Végül már nem lehetett tovább várni Connort. Grace elbúcsúzott a vámpírkalózok kapitányától, majd még egyszer utoljára visszatért a kabinjába. Összeszedte kevés holmiját – beleértve a jegyzetfüzeteket és Darcy néhány félretett ruháját –, majd visszament a fedélzetre, hogy átszálljon a kalózhajóra.

Amikor kipakolta a bőröndjét a *Diablo* kabinjában, egy kis fadobozt fedezett fel, amelyre nem emlékezett, hogy becsomagolta volna. Egy darab kelme volt benne. Ahogy széthajtotta, egy kis kártya hullott ki belőle. Az ismerős, szálkás kézírással – amelyet még nehezebb volt kislabizálni, mint általában – ez állt a kártyán:

Drága Grace!
Egy emlék, hogy eszedbe jussak.
Jó szelet!
Barátod, Lorcan Furey

Grace szíve vadul vert, amikor felemelte a kártyát. Lorcan aláírása is elegendő volt, hogy meghatódjon. De a kelmébe csomagolva még nagyobb meglepetés várta. Lorcan gyűrűje. Emlékezett rá: akkor látta először, amikor Lorcan kisimított egy nedves hajtincset az arcából, miután kihúzta a vízből.

Nézte a gyűrűt. A koronás koponyát közrefogó két kezét. A kezébe vette a gyűrűt. Túl nagy ajándék volt. Szinte Lorcan része. De talán épp ez a lényeg, gondolta borzongva. A fiú azt *akarta*, hogy Grace-nél legyen az ő egy darabkája. Egy nap majd visszaadja, határozta el. De közben ez lesz a talizmánja, és emlékezteti a vámpírkalózok hajóján töltött időre. Annak a jele, hogy egy nap, a jövőben vissza fog térni oda.

Kikapcsolta a láncot, amit Connortól kapott, és átfűzte a gyűrűn. Az ékszer a medalion mellé csúszott. Ezek voltak a legbecesebb kincsei.

Grace most megérintette a gyűrűt. Néha, amikor hozzáért, behunyta a szemét, és olyan tisztán látta maga előtt a vámpírkalózok hajóját, mintha tényleg ott lenne a szeme előtt. Bár igaz lett volna!

Mi lehet velük? A kapitánnyal, Darcyval, Lorcannel? Merre járhatnak most? Azt kívánta, bárcsak elbúcsúzatott volna mindegyiküktől. Lehetetlen volt ellentmondani Connornak, amikor azt mondta, vele kell mennie a *Diablóra*. Sosem tudta volna meggyőzni, hogy inkább ő maradjon a vámpírkalózokkal. Az *őrültség* lett volna, nem igaz? Úgy dönteni, hogy a vámpírlegénységgel éljen? Eszébe jutott, amit az apja mondott egyszer: „*Néha az őrültség bölcsesség, Gracie.*” Ő megértette volna az érzéseit.

Grace keze lehullott Lorcan gyűrűjéről. Ha lett volna választása, velük marad. Csak a legénység egyetlen tagja fenyegette meg. Mint mindig, most is beleborzongott Sidorio hadnagy emlékképébe – a férfi lángoló szeme, késéles, arany szemfogai látványába.

Sidorio – aki megölte a donorját, és túsul ejtette Grace-t a kabinjában, míg a kapitány meg nem mentette.

Sidorio – aki elmondta neki, hogy maga Julius Caesar gyilkolta meg őt, mielőtt átváltozott.

Sidorio – akit száműztek a hajóról.

A férfi volt az egyetlen valódi veszély a hajón, gondolta Grace, miközben kibámult az áttetsző óceánra. De Sidorio elment. A veszély elmúlt. Biztonságos lenne visszatérni hozzájuk, ha megtalálná a módját.

2. FEJEZET

Könnyű győzelem

– **A**gyúval tűz! – kiáltotta Cate. Megindult a támadás.

A *Diablo* most a célpont mellett lebegett. Ágyútűz jelezte a támadás kezdetét, és a csikorgó fém hangja azt, hogy a kalózok által „három kívánság” néven emlegetett függőhidak lecsapódtak odafentről, hogy átjárást biztosítsanak a teherhajóra. Connor még nem küzdötte le a magasságtól való félelmét, és a szíve cigánykereket hányt, amikor meghallotta a függőhíd csikorgását. Izgatottan várta a közelgő rohamot, át a három kívánságon, magasan a víz felett. Szerencsére gyorsan történt minden, és aznap kárpótlásul az óceán is kegyesen nyugodt volt.

– Négyes csapatok, indulás!

Még alig kerültek vízszintesbe a függőhidak, a csapatok nehéz léptekkel átrohantak rajtuk. Ezek a négyesek végezték az izommunkát – többnyire felnőtt férfiak

voltak, közjük értve Bartot is –, akik kétkezes kardjait lengetve félelmet és káoszt idéztek elő a másik fedélzeten.

– Első nyolc, átszállni!

Cate kiáltása jelezte a nyolc főből álló kardforgató és vívótőrrel felszerelt csapatoknak, hogy keljenek át a fémrácsokon. Ők voltak a pontos találatra törekvő harcosok. A kétkezes kardok ugyan félelmetesebbek voltak, de az első nyolcas jelentette az igazi fenyegetést. Ahogy Cate egyszer mondta Connornak, a vívókard olyan, mintha az ember „tűvel harcolna”. Ha az a tű megfelelő helyen üti át a célpontot, létfontosságú szervet is érhet, és lassú, fájdalmas halálhoz vezet. Connor előtt Jez volt az első nyolcban.

– Odaát találkozunk! – kiáltotta, miközben a fiú felugrott a hídra.

A 4-8-8 formáció, amelyben a *Diablo* legénysége megrohmozta a teherhajót, Cate egyik legkedveltebb és egyben legsikeresebb manővere volt. Közepes méretű hajókat szeretett ily módon megtámadni, és a mostani célpontjuk is ezek közé tartozott. Hatvan kalózzal három csoportban, amelyek tovább oszlottak egy négyfős és két nyolcfős csapatra. A második nyolcas minden kalóza párban állt az elsővel, és így a második ember fedezhette a tapasztaltabb harcosokat. Connor ma Jez támogatója volt. Az elmúlt nyolc hétben minden támadás alkalmával együtt dolgoztak, és Connor sokat tanult jó barátjától és mentorától.

– Második nyolc!

Connor csapatának vezetője kiáltott, és erre a második nyolcfős csapat is átrohant a hídon, hogy beszálljon

a csatába. Connor volt az utolsó a csapatban. Visszagondolt az első támadásra, amikor Cheng Li noszogatta előre. Cheng Li elment, így már csak a saját akaratát mozgatta Connort. Mély lélegzetet vett, leugrott a hídról, és a csetepatéba vetette magát. Most minden az ösztönökről, az időzítésről és a pontosságról szólt. Connor Tempest nemcsak egy kalóz ruháit viselte, hanem a bőrét, a lelkét is. Felkiáltott, és kirántotta a kardját, közben pedig érezte, ahogy a vér lüktet az ereiben. Most élt igazán.

Ahogy átvágott a zűrzavaron a teherhajó fedélzetén, látta, hogy Jez az ellenséges hajó két embere körül kering. Amazok tetőtől talpig feketében voltak, és éles pengéjű, íves kardokkal harcoltak. Connor felismerte a fegyvereket: handsárok. Ha ilyen kardot forgat a legénység, a hajó rakománya minden bizonnyal értékes. A csata tétje nagy.

– Üdv a fedélzetén! – köszöntötte Jez mosolyogva Connort. – Gyere, ismerkedj meg az új barátaimmal!

A karddal a kezében előre rontó Connor láttán a két matróz azonnal megadta magát, és a fedélzetre ejtették a handsárjukat.

– Kitűnő döntés, barátaim – szólt Jez szélesen mosolyogva. – Connor, vigyázz rájuk! Egy perc, és itt vagyok.

– Rendben – felelte Connor, és mindkét férfit szemmel sakkban tartva megállt. Még nem volt vége a csatának. Egyszer már tévedett, és tudta, hogy egyetlen hiba a támadás közepette egészen más végeredményt hozhat.

Mindazonáltal engedélyezett magának egy pillantást a fedélzetre. Úgy látszott, nekik kedveznek az események. A védekező legénység ugyan jól felszerelt volt, de

nem látszottak megfelelően kiképzettnek, és a *Diablo* kalózái védekezésre készítették őket mindenütt a fedélzeten, ahogy Jez manővere ismétlődött. A teherhajó személyzetét a fedélzet közepére vezették, a handzsárok fenyőtűkként potyogtak a deszkákra. Connor belepirult a büszkeségbe. A *Diablo* az új első tiszt, Cate parancsnoksága alatt valóban elit harci gépezet.

Connor a foglyok szemébe nézett. „Mindig az ellenfél szemét figyeld! – figyelmeztette anno Bart. – A kard hazudhat, de a tekintet soha.” Az eddigi támadások során Connor hozzászólt, hogy félelmet lát a foglyok szemében. A harcoknak ezt a részét kedvelte a legkevésbé. Bart és Jez szerint ez idővel majd elmúlik.

„Semmi baj nincs ezzel – mondta egyszer Jez. – Jó, ha észben tartod, hogy a fogoly is ugyanolyan fickó, mint én vagy te. Egy pasas, akinek cimborái meg családja van, meg dicső álmai. Csak *akkor* lesz baj, ha hagyod, hogy egy pillanatra alábbhagyjon az éberséged, és visszaengeded a harcba.” – Connor már elég tapasztalt kalóz volt, hogy tudja, ez most nem esik meg.

Vigyázva, hogy a foglyokat se tévessze szem elől, ismét gyorsan végigpillantott a fedélzeten, Úgy tűnt, hamarosan véget ér a harc. Láta, hogy Cate és Wrathe kapitány körbejárják a hajó közepén álló árboc köré terelt foglyokat. Távolabb Bart és fegyvertársai őrködtek. Mindent az irányításuk alá vontak. Most már csak egy fontos manőver volt hátra: hogy az elfoglalt hajó kapitánya megadja magát. De hol a kapitány? Melyik férfi vagy nő az? Mindenki egyformán volt öltözve, nem látszott rajtuk rangjelzés. Akár Connor egyik foglya is lehetett a kapitány.

Connor a foglyai arcát fürkészte, amikor hallotta, hogy Molucco Wrathe kapitány felkiált:

– Kapitány, lépjen elő, és mutassa meg magát! Elfoglaltuk a hajóját, és én, Molucco Wrathe a *Diabló*ról, követelem a rakományát.

Nem kapott választ. Wrathe kapitány szavai a levegőben lebegtek, akár az ágyúk füstje.

Jez visszatért Connorhoz. A fiú feléje fordult, arra számított, hogy a bajtársa mosolyog, de Jez komoly képet vágott.

– Nem tetszik ez nekem – suttogetta. – Egyáltalán nem tetszik. Túl könnyű volt.

– Az a jó, nem? – kérdezte Connor.

Jez a fejét csóválta.

– Van a könnyű, és van a *túl* könnyű. Valami nem stimmel.

Connor megborzongott a szavai hallatán.

Wrathe kapitány újra kiáltott:

– Jöjjön, és mutassa meg magát, kapitány! Nem teszünk több kárt, ha gyorsan meg tudunk egyezni, és megtöltjük a raktárunkat a kincseivel!

Ezúttal már volt válasz. Egy harang szava válaszolt. A hajó harangjáé. Amikor a fura kondulás háromszor, majd negyedszer, aztán ötödször is felhangzott, a *Diablo* kalózái egymásra pillantottak: vajon mi történik? Connor épp csak ki tudta venni Cate arcát a távolban. Láta, hogy éppolyan zavarodott, mint a többiek.

Connor most már *tényleg* aggódott. A foglyokra pillantott. Az egyikük ismét mosolygott. Aztán nevetni kezdett. A társa is követte a példáját. Connor zavartan Jez

felé fordult, amikor a nevetéshullám egyik foglyról a másikra terjedve egyre erősödött a fedélzeten.

Connor hirtelen rádöbbsent, hogy a bajtársai már nem vigyázzák a fedélzet széleit. A foglyokhoz hasonlóan tetőtől talpig feketébe öltözött kalózok vették körbe őket, és ugyanolyan halálos handzsárokat lengettek. Hogy csinálták a foglyok? A fedélzet már tele is volt velük. A *Diablo* legénysége jelentős emberhátrányba került.

– Átverték – szólalt meg Jez. – Odanézz!

Connor követte a barátja tekintetét egy sor fekete ruhás alak irányába, akik két lyukból emelkedtek ki a fedélzeten. Csapóajtók!

– És nézz magad mögé!

Connor hátranézett. Még többen másztak ki két másik csapóajtóból a hajó jobb oldalán. A védekező legénység hamis győzelemmel elaltatta az éberségüket, pedig a kezdeti küzdelemben csak egy báblegénység vett részt. Merész húzás volt, mert honnan tudhatták volna, hogy a kalózok nem ölni akarnak? De a kockázatos stratégia meghozta a gyümölcsét, és most négyszer annyi fekete ruhás tengerész állt a fedélzeten kivont handzsárral.

– Mihez kezdünk? – kérdezte Connor Jezt.

Jez lesújtva vállat vont.

– Tudsz valami jó imádságot, öreg?

Connor sosem látta még Jezt ilyen letörtnek. Társa hamuszürke arcáról az előttük álló, mosolygó foglyokra pillantott, vagy legalábbis azokra, akiket a foglyainak hitt. Hirtelen nagyon-nagyon rossz érzés kerítette hatalmába.

– Le a fegyvert, csőcselék!

A kapitány hangja végre felhangzott a fedélzeten. Connor mégis erősen markolta a kardját. A *Diablo* kalózzai ugyan le nem teszik a fegyvert parancsnokuk utasítása nélkül. Ez volt az egyik pontja a szerződésnek, amelyet Connor aláírt, amikor Molucco Wrathe szolgálatába állt.

De most, Connor meglepetésére, Cate azt kiáltotta:

– Tegyétek le a fegyvert, fiúk!

Alig hitt a fülének. A szolgálata eddigi három hónapja alatt voltak már zúrben, de semmi ehhez hasonlóan. Körülötte a deszkákra hullottak a fegyverek. Connor kérdően fordult Jez felé, aki bánatosan bólintott. Mindketten letették a kardjukat. Amint megtörtént, az eddigi foglyok láthatóan jól begyakorolt mozdulatokkal felkapták a handzsárjukat. Most a *Diablo* legénységét fenyegették kardok mindkét irányból. Esélyük sem volt a menekülésre. De *hol* lehet az ellenség kapitánya?

– Mutatkozzon be hát a megszégyenült kapitány! – szólt ugyanaz a hang, amely felszólította őket a fegyverletételre. Erőszakos, könyörtelen hang volt. Connor és a többiek körülnéztek a fedélzeten. De nem látták, hogy ki beszél. – Mutatkozzon be hát a megszégyenült kapitány! – ismételte a hang.

– Én már tisztáztam a kilétemet – válaszolt Molucco Wrathe. – Ami viszont *önről* nem mondható el, uram.

Connor Wrathe kapitányra pillantott. Molucco még a katasztrófa árnyékában sem veszített a méltóságából. A kapitány lenyűgöző egyéniség volt – és mindig is az lesz.

Hirtelen zajt hallottak a fejük felett. Connor felnézett az árbockosárra. Egy férfi állt ott, ugyanolyan öltözékben,

mint a legénysége, tetőtől talpig feketében. A többi kálóz is felnézett.

Ekkor – Connor megdöbbenésére – a kapitány leugrott az árbockosárból. Maga mögött fekete szalagot húzva zuhant, elsiklott a vitorla és a kötélzet mellett. Amikor már nagyon közel járt a fedélzethez – és a biztos halálhoz –, a szalag feszesen megtartotta. Egy pillanatra rugózott, majd fejfelé lógott – és teljesen mozdulatlanul –, akár egy alvó denevér. Végül kihúzta a handzsárját, és elmetsette a kötelet. Amint elvágta, a férfi tökéletes szaltót mutatott be a levegőben, és Moluccótól néhány méterre simán földet ért.

A rejtélyes kapitány Molucco Wrathe felé lépdelt. A handzsárja metszett gyémántként villogott a napfényben. A fegyvert Wrathe kapitány nyaka felé lendítette. Molucco meg sem rezdült.

Most a férfi felemelte a szabad kezét, és eltávolította a fejét fedő kelmét. A fekete holmi szalag módjára tekeredett le róla, és ellibbent a szél hátán.

Wrathe kapitány csak most sápadt el, és mintha összeszezsugorodott volna. Csak most kezdett szavakat keresve levegőért kapkodni. Végül sikerült szóra nyitnia a száját:

– *Te!* De nem lehet... ugye nem?

Connor Jezhez fordult, hogy vajon ő tudja-e, mi folyik. De Jez Stukeley életében először meg sem mukkant.

3. FEJEZET

Az Ördög és a Viharmadár

A kapitányok szemtől szemben álltak egymással. Nos, amilyen közel csak lehetett, tekintve, hogy a teherhajó kapitánya egy jó fejvel magasabb volt Molucco Wrathe-nél. Az arca napbarnított volt, szögletes, és sima, akár a zsírkő. Eltekintve egy mély forradástól, amely bíbor folyóként szelte át az egyik orcáját.

– Narcisos Drakoulis – csodálkozott Wrathe kapitány. – Már azt hittem, sosem látlak viszont.

– Ebben biztos vagyok, Wrathe – mosolygott Drakoulis kapitány a kedvesség minden nyoma nélkül. – Sok tél múlt el Ithaka óta.

Connor egyik kapitányról a másikra pillantott, azon gondolkodva, vajon milyen sötét, közös múltjuk lehet?

– A legénységed fellázadt. Elvették tőled a hajót. Téged partra tettek. Hogy csináltad? Ez az egész... – Wrathe kapitány hangja elhalt, pillantása a fedélzetet

vizslatta, szemügyre vette Drakoulis harcosait, a nap-sütésben tüzesen villogó handzsárokat.

Drakoulis összeszorított szájjal ismét elmosolyodott.

– Mindig van egy vésztervem, Wrathe. Ez a kapitányság első szabálya, nem igaz? – A levegőbe emelt handzsárral biztatta a legénységét, hogy tegyenek ugyanígy. A fegyvereik halálos kerítésként vették körül a *Diablo* kalózeit.

– Tegyétek el a fegyvert! – parancsolta Drakoulis. – Egyelőre.

Connor megborzongott, szeretne volna látni, mit szól ehhez Jez, de nem tudta levenni a szemét Drakoulis kapitányról. A férfi hideg tekintetében és érzelemmentes hanghordozásában veszély rejlett. Connor rájött, hogy a mai támadás eleve kudarcra volt ítélve. Átkozta magát, hogy annyira biztosra vette a győzelmet. Most talán sosem látja viszont Grace-t. Miután mindent feláldozott, hogy megtalálja őt, talán ezen a fedélzeten lesz vége mindennek... Drakoulis egyik emberének keze által.

– Tévedés történt, Drakoulis – szólalt meg Molucco Wrathe. – Tudod, hogy sosem rendelnék el támadást egy másik kalózhajó ellen.

Drakoulis a fejét csóválta.

– Én nem tudok semmi ilyesmiről.

Molucco kitarzott, nem tántorította el ellensége jeges hangja.

– Azt hittük, ez egy teherhajó. Félreinformáltak...

– Igen – szól közbe Drakoulis mosolyogva. – Félreinformáltak. – Elhallgatott, mintha gondosan megválogatná a szavait. – Furcsa, hogy milyen... zavarok fordulnak elő.

Connor Jezre nézett, és látta, hogy a barátja a homlokát ráncolja.

– Átverték – sziszegte amaz. – Csapda volt.

– Ideje, hogy megfizess a helytelen viselkedésedért – folytatta Drakoulis. – Van egy Kalóztörvény, Wrathe, amiről úgy látszik, hogy te kényelmesen megfeledezel, vagy inkább úgy véled, felette állsz. Van néhány érdekes elképzeléseitek, talán a Wrathe név kötelez téged és a fivéreidet. Ki-be hajóztok más kapitányok területén, itt egy támadás, ott egy fosztogatás. Ez csak sport nektek és a... játszótársaitoknak, nemde?

Connor már hallotta, hogy más kalózkok dühöngenek Wrathe kapitány miatt. Eszébe jutott az első látogatása Kettle Mama Fogadójában, amikor egy tucat kapitány engedte szabadjára a haragját. Az is ijesztő eset volt, de ez egy teljesen más, veszélyes helyzet lett. A többi kalóz csak a dühét akarta kitölteni. Drakoulis hidegvérrel megtervezett és kivitelezett csapdája Wrathe kapitány és a legénységének törbe csalására szolgált. Connor értette, hogy Drakoulis bosszút akar állni valami régi sérelemért. Mit tett vele Molucco? Connor már más szemmel nézett a kapitányra, akinek hűséget esküdött.

– Mit akarsz, Drakoulis? – Wrathe kapitány kérdése durván visszarántotta Connort a jelenbe, a szörnyű helyzetbe.

– Már mondtam, Wrathe. Eljött az ideje, hogy megfizess a tetteidért.

– Akkor egyezzünk meg, ember, aztán mindenki mehet a maga útjára – felelte Wrathe kapitány pökhendiben, mint valaha.

Drakoulis hangja ugyanolyan hűvös maradt:

– Ára van a helytelen viselkedésednek.

– Neked mennyi az árad? – kérdezte Molucco. – És emlékeztess, aranyat vagy ezüstöt szeretsz inkább?

Drakoulis undorral nézett Moluccóra, és lassan a fejét rázta. Eközben Connor észrevette, hogy Wrathe kapitánnyal ellentétben – akiről csak úgy lógtak az ezüstök és zafírok – Drakoulis kapitány nem visel ékszert. Az egyenruhája ugyanaz volt, mint az embereié: egyszerű, fekete, dísztelen. Amikor megszólalt, a hangjából süttött a megvetés:

– Mennyire jellemző rád, hogy azt hiszed, ugyanazokra a múltó élvezetekre vágyom, mint te, Wrathe. A vétkeid ára bankókban nem mérhető, kapitány. Csak egyetlen pénznemben egyenlíthető ki: vérrel.

A kapitányuk szavára a legénység újra a levegőbe emelte a handzsárokat. Tökéletesen sima, összehangolt mozdulat volt. Drakoulis nagyon jól begyakoroltatta velük. Connor el sem tudta képzelni, milyen pokol szabadulhat el. Csak azt tudta, hogy Drakoulis kalózai teljesen felkészültek, míg ő és a társai csak botladoznak majd. Hirtelen dühös lett Wrathe kapitányra, amiért ilyen helyzetbe hozta őt és a többieket. Ám a haragja hamarosan elpárolgott. Molucco Wrathe apjaként fogadta őt a fedélzetre. Menedéket adott nekik élete legsötétebb óráján – visszaadta a reménységét. Molucco talán engedetlen lázadó, de nem gonosz. Ellentétben (a jelek szerint) Narcisos Drakoulis kapitánnyal.

– Párbajozunk – jelentette be Drakoulis. – Az ügyet bajvívással rendezzük. Halálig.

Molucco összeresztette. Nem volt titok, hogy a kapitány legjobb harcos évei már elmúltak. Még mindig ereje

teljében volt, de rég ráhagyta már a kulcsfontosságú közelharcot a legénység ifjabb tagjaira. Connor Molucco Wrathe-ről Narcisos Drakoulisra pillantott. A környékelen fehér napfényben egészen nyilvánvaló volt a ketten közötti különbség. Wrathe kapitány kissé túlsúlyosnak és elpuhultnak látszott, míg a feszes, fekete egyenruha alatt Narcisos Drakoulis karcsú volt, kemény és harcra kész. Ez nem egyenlő felek küzdelme. Ha bajvívásra került volna sor, Connor és bajtársai a kapitányuk nélkül tértek volna vissza a *Diablóra*.

De Drakoulis ismét rámosolygott Moluccóra.

– Természetesen nem azt javaslom, hogy te és én bocsátkozzunk közelharcba. Nem érné meg ilyesmiért összeszekoszolnom a handzsáromat. Nem, Wrathe, a legjobb kardforgató harcosodat fogod kiállítani, ahogy én is. – Drakoulis sötét szeme összeszűkül. – Jó lesz, ha gyorsan eldöntöd, ki legyen az.

Molucco a homlokát ráncolta. Tekintete megkereste Cate-et a tömegben. Wrathe kapitány őt választja a párbajra? A lány egész biztosan a legjobb harcosok egyike a hajón, természetesen a legértelmesebb. De szörnyű házárdjáték lenne kockára tenni az életét. És Connor, barátjaként és tanítványaként halálra rémült a gondolatától.

– Rendben – jelentette ki Drakoulis. – Míg te aggodalmaskodsz, engedd meg, hogy bemutassam az ellenfeledet. Gidaki Sarakakino, lépj előre!

Drakoulis legénysége egy emberként ujjongott, ahogy egyikük lassan kiballagott középre. Connort félelem töltötte el, amikor meghallotta a közeledő nehéz lépteket. A férfi elnyomakodott mellette a tömegben, és feszülő

izmai lökésétől Connornak perzselő fájdalom támadt a vállában. Odapillantott: máris véraláfutás kezdett sötétleni a bőréen. Felnézve látta, hogy Drakoulis mosolyogva kezét nyújt kiválasztott harcosának. Sarakakino megrázta a kapitány kezét, aztán megfordult, és tisztelgett a bajtársainak. Connor szíve összeszorult. A *Diablo* kalózzai közül kevesen bírtak volna el ilyen ellenféllel.

Molucco és Cate beszélgetésbe merültek.

Drakoulis kapitány a fejét csóválta.

– Nem nagy meglepetés, hogy nehéz egyedül döntened.

Molucco most először nem palástolta a haragját:

– A hajómon demokrácia van – vicsorgott. – Én pedig kikérem az első tisztem véleményét az ügyben.

Drakoulis megvető pillantást lövellt Molucco felé, de nem mondott semmit.

Gyötrelmes volt nézni, ahogy Wrathe kapitány és Cate a szörnyű helyzetről tárgyalnak. Connor tudta, hogy mennyire fájdalmas mindkettőjüknek kiválasztani egy kalózt, hogy egyedül küzdjön meg. A *Diablo* fedélzetén csapatmunka folyt, és valódi barátság volt a legénység tagjai között, amely anélkül ívelt át a rangsoron is, hogy meggyengítette volna a hierarchiát. Nem volt feláldozható egy kalóz sem.

Végül Wrathe kapitány elfordult Cate-től, és Narcisos Drakoulisra nézett.

– Meghoztuk a döntésünket.

Connor a legénység többi tagjával együtt várta az ítéletet.

– Senkit sem jelölünk párbajozni a legénységből.

Drakoulis kapitány egy pillanatig hallgatott. Aztán Sarakakinóhoz fordult. Mindkét férfi nevetésben tört ki. Drakoulis összeszedte magát, majd visszafordult Moluccóhoz.

– Úgy csinálsz, mintha lenne választásod – mondta. – Ez nem játék, kapitány. Már mondtam. Ideje megfizetned.

Molucco energiával telve odalépett Drakoulis kapitányhoz.

– Az imént szabályokról beszéltél, kapitány. És úgy parancsolgatsz mégis, mint valami félisten.

– Félisten? – kérdezte fitymálva Drakoulis. – Miért, hát nem egy világegyetem minden hajó, és nem isten minden kalózkapitány rajta?

Connor ereiben megfagyott a vér. Drakoulis őrült. Ha ehhez még hozzájön az erőszakossága, ki tudná megmondani, milyen veszélyes a férfi?

– Feljelentelek a Kalózsövetségénél – szólt Molucco. Drakoulis a fejét rázta.

– Nem hiszem, Wrathe. A *Viharmadár* fedélzetén vagy, az *én* hajómon.

Viharmadár, gondolta komoran Connor. Furcsa név ez egy hajónak. A hosszú szárnyú vízimadár baljós előjel a tengerészek számára. A *Diablo* legénysége esetében is bebizonyosodott ez. Az ördög láthatóan nem volt ellenfél a viharmadár számára ezen a napon.

– A területeden kívül vagy – jelentette ki Drakoulis hűvösen.

– Te sem a saját vizeiden tartózkodsz.

– Ez nem számít – felelte Drakoulis elutasítóan. – A Kalózsövetség leveszi rólad a kezét, Wrathe. Belefáradtak a szabályszegéseidbe. Isten tudja, mi mindent

megpróbálták már, hogy jó útra térítsenek. Még az egyik kémüket is a legénységbe állították...

– Egy kémet?

Molucco döbbenten állt.

– Igen. Egy kémet! – Drakoulis utánozta Molucco döbbenetét. – Chang Ko Li lányát. Azt hitted, kapitánynak készül, de egész idő alatt utánad kémkedett, és a Szövetségnek jelentett rólad.

Ez nem csak Wrathe kapitány számára volt újdonság. Connor figyelte, ahogy a felkavaró vád ide-oda cikázik a legénység tagjai között. Őt is keményen érintette. Első kézből tapasztalta Cheng Li elégedetlenségét Wrathe kapitánnyal szemben, de sosem hitte volna, hogy a nő *kém*. Miközben az agya lázasan játszott a vizsgálataival, rájött, hogy minden jel erre vallott. Bár itt lett volna a nő, hogy kimagyarázza magát, de már majdnem három hónapja színét sem látták.

Wrathe kapitány a fejét csóválta.

– Ez csak a te örültséged, Drakoulis – szólt. – Li kisasszony az akadémiai tanulmányait végezte. És a Szövetség a *Diablót* választotta gyakorlati képzése helyéül.

– Akkor hol van most? – kérdezte megvetően Drakoulis.

– Az akadémián, tanítási gyakorlaton.

– Ó, hát persze. Leszerelt a parancsnokságod alól, mert *kivételes ajánlatot* kapott a Szövetségtől. Vagy mert kudarcot vallott, és nem tudott ráncba szedni?

– Nem! – kiáltotta Molucco.

– Miért nem kérded meg te magad, amikor legközelebb összefuttok Kettle Mamánál? Szerintem Li kisasszony *tele* lesz érdekes történetekkel. Természetesen csak ha még mindig méltóztat szóba állni veled.

Moluccót mintha villámcsapás érte volna. Connor is hasonlóképpen zavarodott volt. Csak keveset tudott a Kalózsövetségről. Igaz lenne, hogy a Szövetség kémkedik Molucco Wrathe és a legénysége után? Narcisos Drakoulis önkényesen cselekedett, vagy orgyilkosnak szerződött? Cheng Li tényleg megpróbálta – sikertelenül – eltéríteni Moluccót a rossz útról? Mintha Molucco minden rossz cselekedete most ütött volna vissza.

– Eleget beszélgettünk – köpte Drakoulis. – Ideje lerendezni az ügyet. Melyikük vív meg Sarakakinóval?

Miközben beszélt, választott harcosa levette az ingét, felfedve feszes, izmos mellkasát és karjait, melyeket vastag erek hálóztak be. Amikor Sarakakino inge a padlóra hullott, a férfi körbefordult, és megfeszítette a karizmait. A háta napbarnított bőrén egy hatalmas, madárforma tetoválás virított, hosszú szárnyai a férfi vállára is kinyúltak. Újabb viharadár, döbrent rá Connor. Ha léteztek baljós jelek, ez a madártetoválás az volt.

– Már mondtam – szólt Molucco. – Nem hányok senkit kardélre az enyéim közül.

– *Én* pedig azt mondtam – felelte a haragjában majd' felrobbanó Drakoulis –, hogy állíts ki valakit, különben rászakadítom a poklot az egész legénységedre.

A fedélzeten felemelkedtek a hajlott handzsárok.

A két kapitány egymással szemben állt, tekintetük összekapcsolódott.

Ekkor Connor megdöbbenésére – és rémületére – ismerős hang kiáltott fel:

– *Én* megküzdök veled, Wrathe kapitány. Hadd küzdjek meg veled én!

4. FEJEZET

A látogató

Grace a kabinjában feküdt az ágyán. Felette a *Diablo* fedélzetén csend honolt. Ezek szerint elmentek – minden kalóz részt vesz a támadásban. Most a hátramaradottak csak várakozhattak. Grace utálta. Azzal a gondolattal, hogy Connor csatába megy, épphogy megbirkózott – vajmi keveset tehetett, hogy megakadályozza –, míg nem kellett túl sokat gondolkodnia rajta. Míg a testvére odavolt, ő szerette elfoglalni magát. Amikor csak lehetett, ezt az időt arra használta, hogy elvégezze a napi feladatait, de ma a korai műszakban volt, és már jó pár órája, hogy magára maradt. Mindig felajánlhatta a segítségét a többi munkában, de az az idő, amit nem kellett a *Diablo* fedélzetén tölteni, becses luxus volt. Egyébként is rosszul aludt az éjjel, és ez – hozzáadva a korai keléshez – kutyamód kimerítette.

Körülnézett apró kabinjában. Kétségtelenül spártaibb volt, mint az a nagy kabin, amiben a vámpírkalózok

hajóján lakott. Ott mesebeli hercegnőként, magasra tornyozott párnákon aludt egy hatalmas ágyban, amelyen drapériák függtek. Most egy egyszerű priccsen feküdt egyetlen, jobb napokat is látott párnával a feje alatt. De Grace nem panaszkodott. Szerette a mostani lakhelyét. Elég kényelmes volt, és kellemesen beszűrődött a napfény, még ha csak valami koszos kajütblakon át is. És jobb volt egyedül aludni egy kabinban, mint – ahogy Connor – többedmagával a hálóteremben, ahol a többi kalóz egész éjjel horkol, szuszog, köhög, szellent, akár egy fura szimfónia.

Az ágyon kívül kevés bútor volt a szobában – egy kis faszék, amelyet a lány főképp ruhafogasként használt éjjelente, egy kis szekrény és néhány polc. De több mint elég hely volt ez olyasvalakinek, akinek oly kevés a holmija, mint neki. Lassan kinyújtózott, lecsusszant az ágyáról, és letérdelt a padlóra. Fél kézzel benyúlt a priccse alá, félretolt egy doboznyi régi kötelet és egy takarót, amelyek egyszerűen azért voltak ott, hogy családtagok szolgálganak a kíváncsi szemnek, majd rátalált a kis ládikára, amelyet oda dugott.

A két kezébe fogta, és visszamászott az ágyára. Darcy Flotsamtól kapta a dobozját. „Minden ifjú hölgynek kell egy hely, ahol a titkait tarthatja” – magyarázta a lány. Ez jellemző volt Darcyra: az ilyesféle gesztus, az ésszerű magyarázat és maga a dobozka is. A dobozka egy pipe-retáska volt a szó szoros értelmében, mélyvörös bőrrel borítva kívülről, belül pedig rózsaszín selyemmel bélelve. Hajcsatok, fésűk, sminkszerek, rúzsok és ilyesmik tárolására szolgált eredetileg. Grace-nek nem volt ilyen holmija, és nem is vágyott rájuk. De a kis táska a rejtett

zsebek, és főleg az apró zár és kulcs miatt ideálisnak bizonyult a titkos dolgai tárolására.

Elfordította az apró kulcsot, majd felnyitotta a doboz fedelét. Mosolyogva vizsgálta a tartalmát. Benne voltak a jegyzetfüzetek és a tollak, amelyeket magával hozott – a vámpírhajó kapitányának biztatására. Kiemelte az egyik apró, bőrbe kötött füzetet, amelybe elkezdte leírni a vámpírlegénység „átváltozási történeteit” – a beszámolókat arról, hogy milyen volt az életük halandóként, és hogyan kerültek abból a világból ebbe. Eddig még csak néhány oldal telt meg. Csak Darcy Flotsam története állt benne – Grace legszebb írásával –, és Sidorio sokkal komorabb meséje, amelyet kapkodva jegyzett le egészen más körülmények között.

Grace végigpillantott az utolsó szavakon. A férfi története éppen olyan izgalmas volt számára, amilyen szörnyű. Sidorio hadnagy elárulta, hogy sok évszázaddal ezelőtt elrabolta Julius Caesart, és később ezért bosszúból meggyilkolták. A Sidorio keltette félelem ellenére a lány örült, hogy megismerte a történetét, és hogy leírhatta a füzetbe. Olyan sötét titkot tudott meg, amelyet a világon kevesen ismertek, és Grace-nek ugyanolyan mámorító izgalom volt ez, mintha a világ legritkább orchideáját préselte volna le a füzete lapjai között.

Amikor az utolsó oldalra ért az olvasásban, felsóhajtott. Nagyon szerette volna továbbírni a naplót. A vámpírkalózok hajóján azt tervezte, hogy a legénység minden egyes tagjának a történetét leírja. A gondolattól még mindig izgatott hideglelés fogta el, bár tudta, immár kicsi az esély arra, hogy ez megtörténjen.

Grace szeme elfáradt, ahogy a teste többi része is. Becsukta a naplót, és letette maga mellé az ágyra. Eldőlt az ágyán, és behunyta a szemét. Nyakához emelte a kezét, és végigsimított a nyakláncán. Ahogy a mutatóujjával követte a lánc vonalát az inge alatt, rátalált a szív alakú medalionra, amit Connortól kapott. Az ujjával félretolta, és megérintette Lorcan barátsággyűrűjét. Elektromos töltés csípte meg az ujját – valódi vagy képzelt –, ahogy eszébe jutott Lorcan ajándéka, amikor elhagyta a hajót.

Most a gyűrű adott neki mindenekfelett reményt. Lorcan szavaira emlékeztette, a lágy, ír akcentusára, a pillantására, ahogy ránézett, mintha olyan mély érzelmei volnának, amelyeknek képtelen hangot adni. A gyűrű Grace egyik legféltettebb titka volt, ott függött, ahol senki sem láthatta, elrejtve a medalion alatt. Néha, de csak néha, amikor a fémgyűrű a kulcsontjához ért, furcsa érzése támadt – mintha Lorcan szólt volna hozzá, biztosította volna róla, hogy minden rendben lesz, és hogy újra együtt lesznek. Valóban, az ő hangja szólt most hozzá, elhúzva őt a kalózhajóról, ki az álmok csillogó, kék vizére.

– Grace! Grace, ébredj!

– Mi az?

Olyan finom álom hátán lebegett... Nagyon kipihent volt, kellemesen érezte magát.

– Grace! – hallotta ismét a hangot. Hangosabban. Felismerte, de nem tudta hová tenni. És az álom túl kellemes volt, hogy kiszakadjon belőle. Ellenállt.

– Grace Tempest! Légy szíves, ébredj fel!

Ahogy a hang egyenesen a fülébe hatolt, Grace kinyitotta a szemét. Ismerte a hangot a furcsa, vinnyogó, London külvárosait idéző kiejtéssel.

– Darcy! – szólalt meg oldalra fordulva a párnán. – Darcy Flotsam.

Így is volt, Darcy ült az ágya mellett. Homlokát ráncolva.

– Hát, meg kell mondjam, szörnyen mélyen alszol ifjú hölgy létedre. – A rosszalló homlokráncolás gyorsan átadta a helyét a mosolyának.

Grace visszamosolygott, felült, és lelógatta az ágyról a lábát.

– Darcy! El sem hiszem, hogy te vagy az! Hogy került ide?

– Hosszú történet – felelte Darcy. – Hallgass ide, nem tudom, meddig maradhatok. De muszáj volt találkozunk.

Grace szélesen mosolygott. Szébb ébredést nem is kívánhatott volna. Épp elveszett egy álomban a vámpírkalózok hajójáról, és egyszerre feltűnik egy barátja – nemcsak hogy a hajón, de egyenesen az ő kabinjában! Mámorosan felállt, és kitérte a karját Darcy felé. Darcy felállt, és előbbre lépett.

De amint Grace megölelte volna Darcyt, az hirtelen elmozdulhatott, vagy talán a hajó tette, mert Grace karjai a levegőbe csaptak. Ismét kitérte a karját, és Darcy felé nyúlt. Ezúttal egymással szemben álltak. Darcy furcsán nézett rá. Grace pedig nézte... ahogy a két karja egyenesen átsiklik Darcy testén. Mintha levegőből lett volna. Grace a barátnője arcához emelte a kezét, és ki nyújtotta az egyik ujját a lány pisze orra felé. Egyenesen

átbökte Darcy orrát a semmiben. Grace hátrahőkölt, és kíváncsian nézte Darcyt.

– Mi folyik itt? – kérdezte.

Darcy komolyan nézett rá, és karba tette a kezét.

– Láthatod, itt vagyok, de *nem* vagyok itt, Grace.

– Ezt nem értem – felelte Grace. – *Te* látsz engem?

– Igen, persze hogy látlak – mondta Darcy előrelépve.

– És azt is látom, hogy milyen szörnyen bántál a szép blúzzal, amit tőlem kaptál.

Grace büntudatos pillantással végignézett magán. Igaz volt: a blúz csupa olaj lett a fegyvertisztítástól.

– Sajnálom – mondta Grace. – Nagyon korán kellett felkelnem dolgozni, és ez volt az első, ami a kezembe akadt, hát felvettem. Nem gondolkodtam.

– Csitt! – emelte Darcy egy ujját Grace szája elé, de nem érintette meg. – Sokkal fontosabb megbeszélvonalunk van, mint a pecsétek és foltok.

– Igen – így Grace. – Persze. – Még mindig nem értette igazán, hogy kerül oda Darcy, de a barátnője ideges arckifejezéséből látta, hogy okkal jött el hozzá. – Ülünk le! – mondta.

Grace leült az ágyra, Darcy pedig mellé. Csakhogy nem ült, vette észre Grace, hanem az ágy felett lebegett. Nagyon érdekes volt.

– Hogy vannak a többiek? – kérdezte Grace. – Hogy van a kapitány? És Lorcan?

Darcy egy pillanatra lehorgasztotta a fejét. Amikor ismét felnézett, könnyek csillogtak a szemében.

– Épp ez az – mondta. – Ezért kellett eljönnöm hozzád. Mióta elmentél, minden borzasztó, egyszerűen borzasztó.

Grace szíve összeszorult.

– Hogy érted ezt? Mi történt?

Darcy egy ideig képtelen volt megszólalni, csak a könnyei hullottak. A szemfestékével keveredő könnyecsek sötét gyöngyökként gördültek le finom arcán.

– Egy pillanat – szipogta a zsebében kotorászva. – Azt hiszem, van egy zsebkendő itt valahol. – De nem talált.

Grace a saját zsebébe nyúlva ösztönösen Darcynak nyújtotta a saját zsebkendőjét. Egy pillanatig csak néztek egymásra. Aztán Grace elengedte a zsebkendőt. Nézték, ahogy a kis négyszögletes textília átlebeg Darcy fantomkezén, le a kabin padlójára. Ez valahogy megmosolyogtatta a lányokat. Darcy szipogott, és a kézfejjével letörölte a könnyeit, majd a ruhájába törölte a kezét. Nagyon idegen volt tőle az ilyesmi, hiszen mindig gondosan figyelt a külsejére. Darcy vállat vont.

– Amint mondtam, ezek csak pecsétek és foltok, Grace.

Grace bólintott, és biztatóan rámosolygott a lányra.

– Darcy, el kell mondanod, mi történt. Talán segíthetek. Ti mind olyan jók voltatok hozzám, vagyis a *legtöbben*. Bármit megteszek, hogy segítsek. Nem is tudod, hányszor álmodtam arról, hogy visszamegyek a hajóra. Amikor felébresztettél, éppen...

Sötét árnyék suhant át Darcy arcán.

– Nem jöhetsz vissza!

Grace zavartan kérdezte:

– Miért nem?

– Már nem biztonságos. Nem is szabad arra gondolnod, hogy visszajöjj.

– Nem biztonságos? De ott voltam, amikor a kapitány elzavarta Sidoriót. És ő volt az egyetlen lázadó vámpírkalóz, nem?

Darcy nemet intett.

– Nem az *egyetlen* – felelte. – Hanem az *első*.

– Az első?

Darcy bólintott.

– Sidorio volt az egyetlen lázadó, de mióta őt száműztük, mióta te elmentél, mások is megkérdőjelezték a kapitány parancsnokságát, mindennap és minden éjjel. Nem hajlandóak belenyugodni, hogy csak a Lakomán kapnak vért. Több vért akarnak, több Lakomát...

– Darcy hangja elhalt, és ismét könnyek szöktek a szemébe.

– És mit mond a kapitány? – kérdezte Grace.

– Azt mondja, „nem”. Azt mondja, a hajón ez a szokás. Mindig is ez volt. Mindig is ez lesz.

– Akkor jó – felelte Grace. – A kapitány uralja a helyzetet. Mint mindig.

Darcy nemet intett.

– Soha nem lesz már olyan, mint régen. Mióta én azon a hajón vagyok, mindig... mindig tisztelték a kapitányt. De miután elküldte Sidoriót, valami megváltozott. Senkit sem küldtek el azóta.

Grace emlékezett, hogy azt gondolta akkor, veszélyes elküldeni Sidoriót, a kapitány viszont ragaszkodott hozzá. De Grace azért jobban aggódott, hogy Sidorio milyen sötét bajt keverhet a világban odakint, mint azért, hogy mi történhet a hajón, miután ő távozik.

– Bár segíthetnék! – mondta Grace. – Bárcsak visszamehetnék, és beszélhetnék a kapitánnyal!

Darcy a fejét rázta.

– Nem, Grace. Nem, neked itt kell maradnod Connorral, ahol biztonságban vagy.

Grace elmosolyodott.

– Ez egy kalózhajó, Darcy. Aligha biztonságos. Connor most is egy támadásban vesz részt.

– Ti ketten aztán értetek hozzá, hogy bajba keveredjete – csóválta a fejét Darcy.

– Csöbörből vödörbe – értett egyet Grace bánatosan.

Egymásra mosolyogtak. Aztán Grace kinyújtotta a kezét, mintha megfogná Darcyét.

– Nem tudjuk megérinteni egymást – emlékeztette Darcy.

– Tudom – felelte a lány kinyújtott kézzel. – Tudom, hogy nem, de csak tegyünk úgy, mintha lehetne.

Darcy bólintott, kinyújtotta a kezét, míg fantomtenyere Grace hús-vér kezén nem nyugodott. Elég közel voltak.

– Szóval – így Grace –, mesélj Lorcanról!

De amint Darcy szóra nyitotta a száját, elkezdett halványulni.

– Várj! – kiáltotta Grace. – Mi történt Lorcannel?

Darcy a fejét rázta, ismét könny öntötte el a szemét. Aztán elfoszlott a levegőben, és Grace megint magára maradt.